

Fericirea

[Bătaie în ușă]

”- Bună ziua.

- Bună ziua. Intrați. Ce faceți?

- Ce să fac, doamna doctor...iaca pe la spital...

- Dar ce s-a întâmplat?

- Am venit de bună voie. Am băut un pahar în plus și nu am vrut să fie mai rău. [...]

- Cu cine locuiți acasă?

- Cu soția și cu fata. Cu una din ele. Cealaltă e plecată în Italia.

- Și cum vă înțelegeți cu dânsle?

- Foarte bine. Avem de toate.

- Asta e bine. Dar relațiile de familie cum sunt?

- Foarte bune. Nu ne lipsește nimic. Am casă mare, am avut salariu bun, am pensie bună, am animale, am ce mânca.

- Bun, dar comunicarea cu familia cum este?

- După cum v-am zis, totul este foarte bine. Nu ne lipsește nimic. Avem de toate. Stăm foarte bine (material) comparativ cu alții care muncesc și au salarii mai mici față de pensiile noastre. [...]

- Dar cu cealaltă fiică țineți legătura?

- Da, cum să nu? Și ea o duce foarte bine. Are de toate. Și-a cumpărat casă. Are două case, una în Italia și una aici, în România. [...]”

Acesta este un fragment dintr-o evaluare. Pacientul a fost internat în urma consumului excesiv de alcool și a tulburărilor de comportament în mediul familial, pe care, evident, nu le recunoaște.

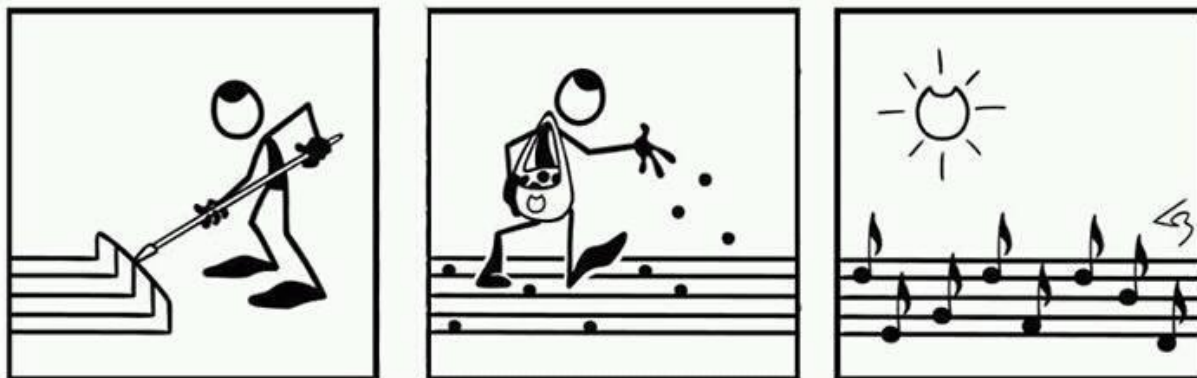
Indiferent de natura discuțiilor, ideea de bază revenea la bunurile materiale. Cu toate că a confirmat un oarecare consum minim de alcool, iar familia era de-a dreptul terifiată de consecințele comportamentale ale acestuia, pacientul era prezentabil, bine îngrijit, răspunzând (mai mult sau mai puțin, direct sau indirect) la tot ceea ce i s-a adresat.

Cu toate acestea, semnele sevrajului alcoolic erau prezente, manifeste, atât cele fizice, cât și cele psihice. Din punct de vedere psihologic, persoana în cauză prezenta tristețe și agitație psihomotorie. Din nefericire, cazul domnului nu este izolat. Foarte multe persoane ascund în spatele consumului de alcool diverse probleme și neajunsuri personale, sufletești. Totodată, există o altă categorie de populație care confundă fericirea cu bunurile materiale. Această tendință se poate observa dramatic la persoanele care au trăit în timpuri guvernate de idei politice supreme, conservatoare, dictatoriale, asupritorii. Toți supraviețuitorii sistemului comunist care au ajuns până în zilele noastre poartă cu ei geamantane imense de sechele, schizându-le clipele care le-au mai rămas. Aproape toți asociază o bucată de carne cu fericirea absolută. Mulți își permit acum ceea ce nu și-au permis atunci, însă nimeni nu mai stă să vadă și pe cel de alături. Ideea ”sărac, dar fericit” a fost de mult îngropată. Goana după material a orbit sentimentele.

Domnul în cauză se considera fericit doar pentru faptul că avea o casă, copii aveau casele lor, aveau un statut material confortabil, însă apropierea sufletească lipsea cu desăvârșire. Poate nu ar fi ajuns internat într-un spital psihiatric dacă ar fi avut timpul și răbdarea necesară, cât și mulțumirea de a accepta ceea ce i s-a oferit în viață, iar la momentul respectiv ar fi fost în sânul familiei.

Sechelele cu care vine strămoșii noștri, din alte vremuri politice, ne sunt transmise și nu numai, ne sunt înrădăcinate ca *modus vivendi*, ștergând orice urmă de umanitate s-ar dezvolta în noi. Fericirea stă în mulțumirea noastră sufletească, iar aceasta se poate obține cu foarte puțin. Singurătatea nu este ștearsă de o bijuterie sau de ultimul model auto de lux, ci de persoane. Acele ființe vii, cu suflet și sânge cald, care se modelează după cum le dictăm noi, prin responsabilitatea noastră, prin dorința de a face ceva bun, prin respect și auto-respect.

Fericirea suntem noi și ne-o făurim singuri, în primul rând, prin acceptarea simplității. Nu degeaba se spune în popor că "tot ce e mult, strică". Este o regulă universal valabilă, combinată cu legea echilibrului și a echității. Așadar, ce preferăm să avem? Bogăție și singurătate? Sau fericire? Alegerea aparține fiecăruia dintre noi.

www.culturalinquietia.com

Psiholog, Ema-Cornelia Chelaru